

Impresszum:

Kelet

Az ANK Gimnáziuma irodalmi folyóirata

Főszerkesztő

Mátis Evelin

Felelős szerkesztő

Mezei Adél

Címlap

Alice Kellaway

Írásaitokat ebbe a postafiókba várjuk:
keletank@gmail.com

(Kérünk titeket, írásaitokat **Word dokumentumban** juttassátok el részünkre!)

Kedves Olvasók!

Itt egy új év, egy új kezdet, s mint minden ebben az évben, én is új vagyok. Bevallom, nem sok tapasztalatom van e téren, de elődeimhez hasonlóan, én is mindent megteszek majd, hogy a legjobb teljesítményt nyújtsam. Újdonság lehet számotokra az újság végén található fejtörő, de úgy vélem, unalmas perceitekben ez lesz az első, amit majd elővesztek. Ebben a számban sem okozunk nektek csalódást, hiszen a ti írásaitok fogják csillapítani az irodalom és a versek iránti szomjat.

Sokatokban megvan az, ami egy költőt költővé tesz. Ott van bennetek a tehetség ahhoz, hogy naggyá legyetek. Azonban ehhez nektek kell megtennetek az első lépést. Mégpedig, hogy elkülditek műveiteket a keletank@gmail.com e-mail címre. Ezáltal kipróbálhatjátok magatokat, megtudhatjátok, milyen érzés viszontlátni saját gondolataitokat, s visszahallani mások szájából tulajdon szavaitokat. Vannak, akik már tudják mennyire üdítő érzés is ez, s remélem, ezt egyre többen tapasztalhatjátok majd meg.

Nem is szaporítom a szót. Kellemes időtöltést kívánok a művek világában.

Mátis Evelin

Vers „A” gerlének

Boldogan lófráló bugyuta kis kőhegyek,
Sárgaság járja át szürkésbarna testetek.
A kéken ordító fekete bérceken odaát
Egy bálna suttog szomorú dalt némán.

Mély, szüzi hang ver nagy visszhangot
A csobogó tenger nyugodtan háborgó,
Szelíden vaduló, kéjtől véresen vonagló,
Kígyóként sziszegő, széles habjai között.

Ifjú gerlepár csinál hatalmas zenebonát.
Turbékolnak a hűsen susogó őszi szélben,
Verseket suttoznak egymás békés ölében.
Ott ülünk „Mi”, Te és én, örökké kedvesem.

Kovács Dániel

Lucifer erdeje

Elmúlt tavasz, nyár, ősz, tél, de gyorsan,
Kinyílt a rózsa ma, és elhervadt holnap.
Szabadult a véget nem érő körforgás,
Vajon most más lesz az állandó szokás?

Nincsenek szagok, színek, illatok, érzékek,
Az örökké fecsegő falak némák és üresek.
Az árnyékok mély borúban vetnek sötétet,
A jegenyék várják az asszonyi szeretetet.

Megrezdül egy árva kis falevél szomorún,
Kopog a fa kérgétől a fakopács nyomorún.
Egy zerge némán csap zajt a fenyők között,
Látva, hogy a tücsök hegedúje kettétörött.

A nyuszi megérzi a barna kis rókalányt,
Nem érti, hogy mért nem csókolja száját.
De ahogy száll a madár magasan felettük,
A nyuszi rájön, hogy nem övé szerelmük.

Eljön tavasz, nyár, ősz, tél egyre másra,
Nem lesz más semmi sem holnapról mára.
Az ördögi kör egyszer csak majd bezárul,
És a sok kisállat elárulja egymást konokul.

Kovács Dániel

Utazás Csodaországba

Papíros lesz a nyelvünk, és nyelves lesz papírunk,
Szívünk erőset dobban, és egyszerre megindulunk.

Érzed? Szürke az ég felettünk, és az utak enyhén kéklenek,
Amott egy tarka tücsök halvány dalt hegedül szeretőjének.
Másfelé barnás a levegő lábunk alatt, s a föld szinte színtelen.
Nézz arra! Cirmos cica szarval vén oroszlánt, mily' szenttelen.
Jobbra bűzölög a sárgászöldes rózsa, és illatozik a vörös tetem,
Balra egy rühes róka eszeget kacsapörköltet, hú, én is kedvelem.

Fent a muzsika fültépő, a zaj csorduló vérrel tölti meg léptünket,
Ám lent egy brekegő béka ereszt szagot magán át szerényen.
De mit látnak vérekes szemeim rózsaszín szűrőjükön át?
Csak nem egy csapat fehérszőrű, kedves, nedves bárányt?

Pehely ízű szánkat nyalogatva, néma dermedtségben ülünk,
És nem igazán értjük, hogy mi a franc történik most velünk.

Kovács Dániel

Hogy mered elvenni józan eszem?

Hogy mered elvenni józan eszem,
birtokolni szívem, ajkam, szemem?
Miért égetsz szívemben vérző sebet?
Miért jár fejemben űző tekinteted?

Mely bugyrából jössz te a pokolnak,
és hozol fel onnan perzselő hamvat!
Miért ragad magával sötét szenvedélyed,
s mérgezi meg szívem gonosz lelked ?

Tiszta szívem, lelkem, testem, hófehér.
De veled érzem, a sötét vég elér.
Hisz angyal voltál, de letaszított az ég!
Bűnös szerelem lángolj, lángolj még!

Így vált szemed gyönyörű csapdává,
s mint űzött vad váltam foglyoddá.
Végleg tiéd, és már soha nem eresztesz,
fogva tart sötét szíved, perzselő lelked.

Füredi Karolina

Füredi Karolina: Ábránd

Szerelemben és háborúban mindent szabad.
De tudod, nem értem néha néhány szavad.
Hamis ábrándokat kínálsz,
Aztán azt mondd, kívánsz.

De nem én vagyok a csatád, amit meg kell nyerned,
hogy ha mással akarod ünnepelni a győzelmet.
Azt mondják, nincsen rózsza tövis nélkül,
De szerelem sincs háború nélkül.

Ugye fáj, ha lehull az álarc,
S jön a végső nagy kudarc.
Az elvesztegetett évek,
A régi elmosódott képek.

Sose légy bánatos

Sose legyél bánatos,
ha mögötted keserű,
légy mindig jókedvű,
mosoly legyen s derű.

O. Timi

Egy pont

Egy ponton az ember azt érzi,...nem bírja,
Egy ponton az ember azt érzi,...mindig fáj,
Egy ponton az ember azt érzi,...feladja,
Egy ponton az ember ...mégis küzd,
Egy ponton az ember...mindig kitart ,
Nekem csak egy ponton fáj,
De egyik pont sem írja.. add fel!

Kolovics Hanna

Polgári ember, élet

Nézz körül,
szabad polgár emberek,
kik kenyérre keresnek,
csak dolgoznak hevesen,
s nem látják a legszebb helyeket,
hova anyjuktól születtek.

Mindenki szabad,
csak miért nem látni,
miért kell mindenkit alázni?

Tán a rendszer van elrontva,
vagy nem ismert a logika?
Csakis az, és az lehet,
magasba törő emberek.

O. Timi

Kiss Veronika: Felismerés

Csend van, hideg csend,
talán csak a fülem cseng.
A szürke macska egerész,
csendben, meg ne neszeljék.

Észre veszi,, hogy figyelem,
Odajön és hízeleg.
mondom neki, elég már,
de rajtam élesíti a karmát.

Mint a vad,
mely tán megunta prédáját,
megfogja magát,
majd tovább áll.

Nem kötelezi el magát,
nem tartja értem a hátát.
Egymás után teszi a lábát,
s a táljánál várja a tápját.

Közös egybeesés,
olyan mint az emberiség.
Hiányzik a kedvesség
a szemekből a nedvesség.

Nem tartja a hátát,
csak felteszi a lábát.
Keresi más kárát,
s még ő várja a hálát.

Szárnyaló színek

Gondolataim, mint az idő,
Gyorsléptű, gyönyörű erő,
Melyet visz, isteni hírvivő,
Nem hiheti más, csak hívő.

Fényben úszó virágtenger,
Láthatja azt minden ember.
Ki a szemét kinyitja,
Az a szívéti is kitarja.

Teljesen zöldben az erdő,
Sárgán virágzik a mező.
Virágot szed a Mosolyszerető,
Szíveket összemelengető.

Sárguló koronáját siratja a bős,.
Mert ő is érzi, hogy itt az ősz.
Este Messzirehatóhangú Dionüszosz
Hív vendégül, ha eljössz.

S ha eljő a Tél,
Az Éjfürtű Cédrusfája alatt fél.
Kergeti őt minden szél,
Hallja Hadészt, ki mélyen él.

Majd megpihen a Sztüx után,
És Kerberosz vigyázza álmát.

Kiss Veronika

Néma kiáltás

Tüzes eső mossa arcom torzulását,
Lelkem kiáltana felé.
Merengően összerogyva érzem megszilárdulását,
Adjon megváltást, mi elér.

Lelkem kicsordul, nem feneketlen,
Markolom a forró esőt.
Elengedni az elengedhetetlent,
Levegőt venni sincs miből.

Legbelül mégis maradni mozdulatlan,
Némán kiáltani, cserjeként szállni.
S mi gyötirelem a gondolatban,
A magasból hagyni hanyatlani.

Belém mart, s ottragadt, nem ereszttem féltőn,
Ám térdem fáj, de ott áll, mégis megvetőn..

/S./

Füledt függőség

Szenny tapad kezéhez, az elme szennye.
Halál sűrű ködéhez,
taszítja magát teste.
A szív pöcegödréhez,
marja saját keze.
Eltaszít, folyt, ellenez,
eliramlik élte.

Megmentené
Orkán ordító kezét,
mellyel szennyét elejtené,
s tapasztaná a bomló elmét.

Mégis marja halál martaléka,
elrepül élte utolsó tündöklő madara.

/S./

Odüsszeusz (Ahogy Polüphemosz, a küklopsz látta)

„A hiú hölgyekkel hempergő, attól függetlenül honorábilis hőshíresség, aki két kezével kreálta kastélyát, és a köré kerülő kőkunyhókat is. Ithaka királya keményen megdolgozott a hírnévéért és a hazatéréseért is. 10 évi kalandozása során kiderült, hogy milyen jó tulajdonságokkal rendelkezik, a rosszakat már eleve tudtuk. Amikor érkezett embereivel egzisztenciám elnyomoritása végett, megtudhattuk róla, hogy milyen kíváncsi, mert bemerészkedett barlangbirodalmam báránnybefogadó belsejébe. Aztán, amikor banálisan bégető bundásaimmal beléptem a bejáraton, és a bazinagy bazalthengert baljóslatúan begurítottam, botrányos buksim bámulásába belesápadt a bátor bagázs. Kérdeztem tőlük, hogy kik ők, de „Senkise” furfangosan adta a válaszokat. Kiderült hát róla, hogy jó az észjárása, és a sajt serkenti az agyműködését. Aztán megkínált a furcsa ízű szőlőszörpből, amibe altatót kevert. Ebből is látszik, hogy milyen művelt ember, még az alkímiához is ért. Mikor elaludtam, hatalmas ereje mutatkozott meg, mert a kihegyezett fadarabot, amit a barlangban nőtt fából készített, szundító személyem szemébe szúrta. Utána a szívszaggató szenvedéstől szétüvöltöztem szállásomat. A szánalmas szószátyárt szétszedtem volna, de véletlenül kiengedtem őket és szemtelenül maradtam. Odüsszeusz, fürgeségével könnyedén kikerült a bárkájáig, de azután óvatlanságára jellemző módon elmondta a nevét, így

atyám terrorizálni tudta őt a tengeren... Hónapok múlva báránykáim bégettek a látásom megfosztójáról. Elmondták, hogy milyen megpróbáltatásokon esett túl. Például a két fenevad szorosa, ahol ügyesen megkapaszkodott az indában, társai odavesztek, de ő hősiezen erőt vett magán, és honvágytól égő szívvel közeledett haza. Otthon elővigyázatosan nem futott felesége karjaiba, hanem már szakállas fiával először ledarálták a kérőket. Vértürdő után nagy volt az öröm. Szerette családját.”

Bemutatásomból kiderült, hogy Odüsszeusz legendája milyen csodálatosan izgalmas. Ő a példaképe minden királynak.

Q
Ron

Szállingózó hópelyhek

Az első szállingózó hópelyhek
A földre hullva elnyelődnek.
Nem nevetnek, de nem is sírnak,
Csak egyszerűen felszívódnak.

A feledés homályába vesznek,
Mivel a föld elnyeli őket.
De az erők talpon maradnak,
Nekik lesz szép délutánjuk egy nap.

Gyerekek arcára mosolyt írnak,
Szerelmeseknek angyalt formálnak.
Belőlük lesz jó hóember,
Feldíszítve egy szép seprűvel.

Áhítózva lesik a mosolyokat,
Csodálkozva nézik a sírdogálókat.
Nem érthetik, mi az a szeretet,
Mégis érezni szeretnének.

Érezni minden jót és szépet,
Hallani a gyönyörű madáréneket.
Rügyezni, látni a virághegyeket,
Lesni, kipattogni a szíromleveleket.

De érezni akarják a fájdalmat is,
Egy háztetőt ért villámcsapást.
Érezni a pusztító szélvihart,
Ami tönkretesz minden varázslatosat.

De ez mind, mind lehetetlen.
Hiszen a tavasz közeledtével
A hópelyhek csak elolvadnak.
Vízzé válnak és elillannak.

Nem nevetnek, de nem is sírnak,
Csak egyszerűen felszívódnak.

Glaub Adél

Pillanatok ereje

A pillanatok apró erejükkel cipelik a tettek ronda következményeit, büzlő nyálkás izzadságcseppeket hagyva maguk után vánszorognak el.

A gondolatok hatalmas vágyakat építenek maguknak, amelyeket a valóság anyaszült meztelen lábával tapos szét.

E.Dóra

Kolovics Hanna: Démon

Csak ülsz, merengve, némán ..
Hallgatsz, de érzel, és csak ő van előtted.
Az arca ..
A szeme..
A szája..
Szinte tisztán látod , ahogy rád néz,
Mosolyog, mert így szeretnéd látni ..
Ha rá gondolsz, nincs baj,
Olyankor nem fáj..
Viszont ha eszedbe jut , hogy igazából nincs ott...
Akkor fáj a legjobban ..
Üresnek érzed magad, nélküle nem őszinte a mosolyod, nem örömteli egy pillanatod sem . Szeretnéd megosztani vele minden egyes szívdobbanásod, de nem tudod .
Nem azért, mert nem szeret , hanem mert van egy démon ..
Ez a démon a távolság ..
Ami megöl mindent ..
Neki fáj, és azzal, hogy neki fáj, azzal neked is.
Mert egyek vagytok.

Egy testvér elvesztése

Ősz van. Esik az eső odakint. Pontosan olyan szürke az ég, mint egy évvel ezelőtt ugyanezen a napon. Emlékszem rá hogyan hajtogattad össze a ruháidat, majd raktad őket egy bőröndbe. Milyen gyorsan tűntek el a szobádból a rád emlékeztető tárgyak, melyeket dobozokba pakoltál. Elbúcsúztál apától, anyától aztán tőlem. „Ne aggódj, minden nap írok majd!” – Ígérted meg nekem.

Hívtál egy taxit, ami kivitt a reptérre. Néztem az ablakból, ahogy bepakolsz a csomagtartóba, becsukod az ajtót és a taxi elhajt. Te pedig ott ülsz az anyósülésen. Hosszú ideig bámultam még kifelé. Néztem a fákat, a madarakat, az esőcseppeket lefolyni az üvegen. Majd bementem a szobádba, ami szinte teljesen üres volt. Csak egy ágy, egy íróasztal és egy üres polc volt benne. Értéktelen tárgyak, melyeket már nem használtál többé. Tudtam, hogy eljön ez a nap, amikor elköltözől. De azt soha sem gondoltam volna, hogy ekkora fájdalmat okoz az üres szobád látványa. Pedig felforgatta bennem az emlékeket. Eszembe jutottak a tanácsaid, amiket akkor adtál mikor nem tudtam mi tévő legyek. A segítségem a házi feladatokban, nehogy valamit ne értsek. Az érveléseid szüleinkkel szemben. Ha meg kellett védeni, te mindig kiálltál mellettem. De leginkább az hiányzik, hogy senki se hallgat zenét a mellettem lévő szobában. Hatalmas csönd van állandóan. Rendszerint néztem az e-mail címem, de tőled egy üzenet sem érkezett. A postaláda is mindig üresen várt rám. Teltek a napok, hetek, hónapok.

Nekem nem írtál. Mindenki másnak küldtél egy képeslapot vagy levelet, de rám egyszer sem gondoltál. Előttem az asztalon egy régi fénykép hever, mi vagyunk rajta. Még kiskorunkban készült. Akkor még szeretted. Nehezemre esett ezt a levelet megírni, de szerettem volna, ha tudod kedves bátyám, én mit érzek.
Szeretettel: húgod

Glaub Adél

Alice Kelloway: Titkos én

Céltalanul tengődöm, sodródok az árral,
Számomra az idő szalad, de én nem mozdulok.
Néha-néha megáll velem, végül mindig tovább halad.
Oly gyorsan véget ért, oly kevés volt belőle még.
Félek, hogy soha nem érem utol.
Arca mindig oly gyűlölködő volt.
Tán sose szeretett igazán,
Tán én voltam egyedül szerelmes.
Sose ígérem, sose fogadom, de most mégis megadom azt a
cseppnyi örömet,
hogy te legyél az egyetlen a világon, aki valóban ismerhetett.

A sötét éjben lelkem fényesebben ragyog bármely égitestnél.
Szunnyadó reményként gyújt bennem lángot a felkelő Nap
sugara,
s élvezettel tölt el, ha körülölel a természet védelmező karja.
Szeretem az eső lágy, monoton hangját,
a magány érlelő kardját,
s még inkább a mosolyt, mely magával ragad, s rabul ejt.
Tudni, mit elődeink tudtak,
s új eszméket teremteni, melyről álmodni se mertek.
Hinni, hogy a világ jobb, s meglátni mindenben a szépet.
Igen. Egy szikrányi remény, egy cseppnyi sóvárgás, mely most
az enyém.
Vágyni s elvágódni, hisz lelkem éig szárnyaló madár lehetne,
ám testem porszem a világban, tán annyi sem.

Most mégis feledem múltam, élem jelenem,
s várom a jövőt, mely oly vészjóslón közeleg.

	4		2
1			
4			
			3

1			
		1	2
			4
3			

		9					3	
7			2	3	9		1	6
	3		4	6	8			
					2	7		9
9		6				1		4
1		4	9					
			8	1	7		4	
4	1		6	9	3			5
	8					3		

1. Hogy nevezzük azt a napot, mely a muszlim időszámítás kezdőpontja, valamint Mohamed próféta Mekkából Medinába történő kivándorlásának a napja?

2. A nép más szóval.

3. Szókratész tanítványa, aki sokat foglalkozott azzal, hogy milyen az ideális állam.

4. A hűbértok más szóval.

5. Hogy nevezzük az emberré válás és az írást ismerő kultúrák közötti hosszú időszakot?

6. Így mondják görögül a hadvezért.

7. A kiváltságokkal rendelkező patríciusokkal szembenálló köznép tagjai az ókori Rómában.

8. I. (Nagy) Ottó hol mért döntő csapást eleinkre (955), mely a kalandozások lezárulását jelentette.

9. Mi volt az az okirat, amelyet II. András 1222-ben kiadott.

10. Hogy nevezzük azt az egyességet, melyet Julius Caesar, Licinius Crassus és Graeus M. Pompeius kötött meg (Kr.e. 60)

11. Mondd más szóval a vazallust.

